

ds. Daan Christiaan Overduin

tekst: Filippensen 3: 8-9 [lezen:1-16]
Zingen: Psalm 68: 9-10 – Psalm 18: 8

8. Ja, gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.

9. En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof.

Thema: *Alles is niets, Christus alleen is genoeg*

De apostel heeft in Filippensen 3 de gemeente te Filippi vermaand.

Getroost, maar ook vermaand om toe te zien.

Er was een bijzonder goede verhouding tussen de apostel en de gemeente te Filippi, de eerste gemeente in Europa.

Wij weten van Lydia de purperverkoopster, de stokbewaarder.

Van die kleine gemeente waar het de Heere liefd heeft zo grotelijks Zijn zegen aan te schenken.

Er zijn ook geen bijzondere bestraffingen die de apostel geeft.

Wel vermaant hij hen om voort te varen tot de volmaking.

Opdat alle twisting, die wij ook zijdeling kunnen bespeuren aan de hand van de vermaningen van de apostel, dat zij meer en meer van node hebben om in liefde te mogen wandelen, ook met elkaar, en alle zaken in het midden der gemeente daarnaar uit te richten, toch, vergeleken met de gemeente te Korinthe, dan vinden we daar in Filippi niet die excessen.

Toch, waar de Heere werkt is ook de satan aanwezig. Daar komt hij op af, daar stuurt hij zijn dienaren naar toe. En nu zijn er ook leraren gekomen in Filippi, zoals ook later bij de Galaten, mensen die de besnijdenis deelachtig waren, en die de besnijdenis vereisten. Mensen die enige gerechtigheid zochten op te richten in het vlees. De apostel Paulus noemt het honden. Vooral in die tijd, in het raam van die tijd gezien is dit een zeer verachtelijke benaming. Een hond was nog niet zo'n gezien en verwend dier als nu. Vooral de straathonden waren zeer verachtelijke dieren in de ogen van de mensen.

Een dier wat zich te goed deed aan het vuil en rommel die het overal op probeerde te zoeken, een dier van de mestvaalt, zou je zeggen.

Paulus noemde die leraren honden, omdat ze ook in het vuil bezig zijn. En met een zinspeling, woordspeling, noemt hij ze inplaats van 'besnijding' – 'versnijding'.

Een bijtende spot met diegenen die zich verhovaardigden op hun besnijdenis.

Want hij zegt: het is helemaal van geen waarde, wij zijn de besnijding die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. Paulus wil zeggen; als het daar over loopt dan heb ik alle reden om te vertrouwen op het vlees. Want ik ben op en top Israëliet, een Hebreeër uit de stam van Benjamin. Ik ben ook besneden.

Daarbij was ik nog een zeer godsdienstige man, ijverig, een Farizeeër, een vervolger van de gemeente, naar de rechtvaardigheid die in de wet is onberispelijk. Kan dat? Kan een mens naar de rechtvaardigheid die in de wet is onberispelijk zijn? Nu, Paulus bedoelt hier: naar onze maatstaven. De maatstaven van het volk waar hij onder leefde. Al die andere schriftgeleerden en farizeeërs, Joden, Israëlieten, ze konden allemaal zien en bemerken dat het geen schijn bij Paulus was, maar dat hij onberispelijk van handel en wandel was. Dat bedoelt hij. Want in de werkelijke zin van het Woord kan het niet. Want er is niemand op aarde die niet zondigt, er is niemand rechtvaardig, ook niet tot één toe. Maar zoals de mens die Wet bekijkt, en elkaar, was er niets op aan te merken, onberispelijk. Een man die je door een ringetje kon halen. Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus wil schade geacht.

Die valse arbeiders, die versnijding, die probeert natuurlijk, dat voelt u wel aan, met een voorzichtig

ondergronds beroep op Paulus woorden eventueel, de gemeente voor zich te winnen. Ze zullen wel gezegd hebben; “ Ja, Paulus kan dat wel zeggen, maar hij is toch ook maar besneden, en toen hij daar nog in Jeruzalem woonde, toen was hij ook één van de nauwgezetste farizeeën”. Misschien hebben ze dat wel zo gedaan om hun woorden kracht bij te zetten, om ze over te halen. Paulus zegt: ‘Hetgeen mij gewin was’, hij wil nog eens aan de gemeente te Filippi zeggen, schrijven, hoe het er eigenlijk bij staat met hem. Hoe hij er over denkt. Hoe het voor hem ligt. Niet als een menselijke overweging, maar wat God hem heeft geleerd en gegeven ‘Hetgeen mij gewin was’. Want het was allemaal gewin. Al die dingen die hij opgesomd heeft, wat hij was, besnijdenis enz. dat alles was hem gewin, daar vond hij het leven in, dat was hem tot winst. Dat was zijn weg naar het eeuwige leven, naar de eeuwige rust, straks aan het einde van de reis. Dan zou die strijd bekroond worden door God, en hij zou eeuwig gelukkig worden. Het was een groot gewin. Maar nu zegt hij; ‘Hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus wil schade geacht’. Heeft dat dan geen betekenis meer? Hij gaat in het tekstvers zeggen; ‘Ja gewis, zo is het nu nog, vandaag, op dit ogenblik, terwijl ik nu uit mijn banden schrijf, is het nog voor mij de onomstotelijke waarheid, ja gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn’, ... alle dingen. Is het dan geen voorrecht als mens....laten wij het woord ‘besnijdenis’ even laten vallen, en zeggen; als een mens gedoopt is. Is dat nu zo’n ramp dat Paulus behoorde tot het Joodse volk? Dat is toch niet erg? Als je nu alle dingen eens opsomt in dit leven, is dat dan zo erg? Kun je nu zeggen; je hebt eerbaar mogen wandelen hier op deze aarde, maar ja, om Christus wil zal ik nu maar eens de andere kant uitgaan. Zo kun je het toch niet stellen; ‘Want het is zo schadelijk en schandelijk om eerbaar te wandelen’

En zo zou je wel meer dingen op kunnen noemen, waarin de mens zichzelf ook wel eens bedriegt. En hij het als een argument gebruikt; schade en drek te achten, wat hem gewin was. Ze moeten natuurlijk wel goed verstaan wat de apostel hier bedoelt. Als de Heere je nog geeft, hier te wandelen voor Zijn aangezicht, dan kun je wel eens een grote mond opzetten, allerlei bewoordingen uitdenken van wat ze zijn, en op wat we geworden zijn, maar verder dan? Ik bedoel; dan is het geen kunst om te zeggen; ‘Alles schade en drek, want het is niet anders dan drek en schade’.

Maar al die voorrechten, alles wat de Heere aan die mens, aan een schepsel geeft, inzonderheid als hij mag leven onder de beademing van God en Zijn Woord, dat kun je toch niet allemaal overboord gooien? Nee...dat hoeft ook niet en dat mag ook niet. Want dat zou in kunnen houden, dat we bedektelijk, net als diezelfde of die andere dwaalleraren die aan het eind van het hoofdstuk genoemd worden, ‘want vele wandelen anders, van welke ik u dikwijls gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden zijn van het kruis van Christus, welker einde is het verderf, welker god is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, die aardse dingen bedenken’.

Wij voelen wel aan dat de apostel dit nooit kan bedoelen en wil zeggen. Dat een mens die hier op aarde wandelt, omgeven van zoveel gunstbewijzen en voorrechten, dat hij als een hond de druppels van zich afschud, om zich te begeven tot de Godloosheid en de ongerechtigheid. Om te zeggen; ‘Ja, ik heb alle dingen maar schade en drek geacht’, zo is het niet.

Wat bedoelt Paulus dan? Wel, er staat; hetgeen *mij* gewin was. Wat ik voor het leven en voor mijn winst hield. Wat *wij* er voor houden, waar ik mijn betrouwen op zet. Waar ik openlijk of heimelijk op steunde in mijn leven, daar loopt het over. In de zin van Psalm 62: Waak en let, dat gij het hart er niet op zet, zo wordt ge door geen schijn bedrogen, daar loopt het over. Het loop er niet over dat die man besneden is, ‘oh.. oh.. wat erg’. Dat hij een Hebreër is, ‘oh..wat erg’.

Dat de Heere u en mij nog vastgehouden heeft tot op dit ogenblik, zodat we niet in de gevangenis zitten. Dat is niet erg, dat is een wonder! Maar weet je wat wel erg is, dat de mens een gerechtigheid opricht uit de wet buiten Christus, waar hij zijn betrouwen op zet. Waar hij op steunt en leunt, zoals de farizeër die zei: ‘O God, ik dank U dat ik niet ben zoals alle andere mensen’. Hij besefte niet dat het alleen God was Die hem nog vasthield. Dat hij daarop geen grond zou kunnen maken van vertrouwen dat het goed met hem stond. Want die gerechtigheid kan God nooit behagen. Want die gerechtigheid

is tenslotte alleen maar gerechtigheid naar mijn maatstaf, zoals ik het zie. Zoals ik Gods wet voor ogen stel. Dan kan ik zeggen; dat is een voorbeeldig mens, die kun je nu in handel en wandel nagaan, eerlijk, oprecht, trouw. Dan kan ik zeggen; naar de rechtvaardigheid die in de wet is, zijnde onberispelijk, zoals wij dat zien. Maar als de Heere God nu eens komt, en Hij plaatst die mens in het licht van Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, dan stort hij neer in verwoesting. Dan veracht God het ijdel beeld van de mens. Want die gerechtigheid kan God niet behagen. Die werken kunnen niet vol worden voor God, het is niet genoeg.

Het is alleen niet genoeg, maar het is het helemaal *niet!*

Paulus zegt; 'Ja, gewis...' je moet niet denken dat ik vroeger wel eens doorgevloeid heb.

Maar *nu, heden*, als ik me de zaken van Christus zie voorgesteld, het is niet anders, heden acht ik ook alle dingen schade te zijn om uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere' Je kunt er nog veel meer bij noemen, bij al die opgesomde dingen. Er staat hier, *alle dingen*. Alle dingen van dood en leven, goed of kwaad, voorspoed of tegenspoed, bekering in mijn gedachten, onbekeerlijkheid. Alles wat je maar op wilt noemen, wat je in dat kleine mensenleven vindt. Een diepte die niet te peilen is als het ware, van allerlei lijnen die door elkaar heen lopen.

Alle goeds wat hij nog in dit leven meent te hebben, som alles er maar bij op, niets uitgezonderd.

Want alles is niets. "Ik acht alle dingen schade te zijn, mij tot schade" Is het dan toch schadelijk?

Vaak werd terecht in dit verband aangehaald dat Paulus hier op de achtergrond een schip ziet.

Een beladen schip. Nu kan er in dat schip van alles zitten, maar wat er in zit is niet bepalend.

Laten we maar eens veronderstellen dat er op zichzelf goede dingen in zitten. Een kostbare lading.

Maar nu komt het noodweer, de storm breekt los. Zoals Paulus zelf in zijn leven had meegemaakt. En dan lees je in Handelingen dat het zover ging dat ze alles over boord zetten. Het koren ook. Je zou zeggen, dat is toch geen kwaad. Het koren is geen kwaad, dat is een goed iets, dat is eten, voedsel.

Maar het moest overboord. Was dat koren zo slecht?

Nee, maar het schip kan anders niet behouden worden. Het schip kan niet met die lading in de haven der begeerte aankomen, wat er ook in dat schip zit.

Al was het gevuld met kostbaar gesteente, als de storm opsteekt dan moet het diepgeladen schip zinken. En daarom zullen de scheepslieden in het uur van het gevaar die lading overboord zetten.

Want wat is belangrijker, het leven of het voedsel, het leven of de kleding.

Als dat bange gevaar, dat tijdsgewricht van ontroering en ontzetting over de schepeling komt, wat is er dan nog belangrijk? De haven! Hoe gehavend hij er dan uit mag komen, maar dat is belangrijk, de haven. En nu wil de apostel zeggen: alle dingen buiten de Heere Jezus Christus, waar wij ons vertrouwen op hebben, of wat onze leunsels en steunsels zijn, hoe mooi, hoe goed op zichzelf aangemerkt misschien, hoe bewonderd door de mensen, ik kan alleen maar als een leeg schip, een leeg vat zalig worden in de kennis van Jezus Christus, mijn Heere. Het kan er in het leven van één persoon, een enkeling, zo bang uitzien, zo troosteloos, zo moedeloos. Er kan iets van verzet zijn tegen de waarheid, en met onszelf, en dat we wankelen.

Omdat we aan alle kanten bestreden worden; hou de lading vast. En we doen dat met rechte woorden, want we zeggen; 'een mens kan er maar niet zomaar op los leven' En dat is ook zo, maar ondertussen willen we er niet aan.. *dat* we er op los leven.

We willen er niet aan dat Jezus Christus recht heeft op ons. En dan gaat het soms langs de afgrond heen met de mens. Welke kant zal het op gaan? Zal het vallen? Valt hij naar de Heere toe uit genade, dan breekt er een ogenblik aan dat hij reddeloos is.

Dat hij zegt; 'Ik beken het aan U Heere, het is alles wind waar zich het hart mee streefde. Ondertussen ben ik een boosaardig schepsel tegen U en Uw waarheid. Maar ach, wees toch Koning over mij, Profeet en Priester'. Gaat het naar de andere kant, dan wordt hij naar de rechtvaardigheid die in de wet is voor de mensen misschien een godsdienstig persoon. "Ja hoor, een beste kerel, een principieel mens, een mens waar je op aankunt". Maar hij staat er buiten, want de beslissing is dan innerlijk al gevallen. Dat is erg, we kunnen dat zo niet zien, maar de Heere ziet het wel, die weet het allemaal wel. Dat die trouwe Heere ons toch vast wil houden. Ik ben er van overtuigd, zonder die genade, zonder die ontferming, zonder dat persoonlijke vastgehouden worden door Hem, dan gaan we

onherroepelijk voor de bijl, vroeg of laat. Dan kun je in je eigen leven wel geleerd hebben, hoe het als het ware langs de afgrond heengaat. Maar dat gaat door in het leven. En dan is er alleen maar uitkomst bij Hem. Want in dat zoeken, in dat wringen, in dat onvergenoegd [ontevreden] zijn in dat ijveren, in dat vervolgen van de gemeente, in dat alles wordt de valse rust steeds groter, er is geen rust. Er is een gedreven worden. Zo is het ook heden. Ik zou het niet zeggen als ik het niet uit de praktijk mocht zeggen. Alle drijven, alle spreken, alle doen van de mens, dat geeft hem wel eens een valse rust, een zekere zelfvoldoening, maar het staat alles in het teken van de onrust. Hij kent geen vrede, maar wordt opgejaagd. Hoe komt hij er nu uit? Door nog iets meer te rekken, iets meer op zijn tenen te gaan staan. En denkt; nu zal ik dat toch anders inkleden, ik zal dat toch anders doen. Maar zo komt hij er niet. Tot de doodsjordaan, als God hem er niet uithaalt, blijft een mens er tegenin worstelen wat het vlees betreft. Hij kan het maar niet gewonnen geven dat hij van de laatste stelling wordt afgedrongen. Om dan met een smak, naar hij denkt voor eeuwig verloren te zijn. Maar om te ontdekken dat daar de Heere Jezus is... dat Hij er is.

En dat in dat felle licht Hij *niet* zegt; 'Het is afgelopen, Ik gooi jou voor eeuwig buiten de deur' Maar dat Hij zegt; 'Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij, het is u hard de versenen tegen de prikkels te slaan' Dat verzet! Maar de Heere weet het wel, de Heere is sterker.

Al gaat het hier op aarde wel eens als een dubbeltje op zijn kant, maar de Heere bereikt Zijn doel, dat is ook de troost. Om te brengen tot die uitredding, die opstanding uit de doden, zo zou je het wel kunnen noemen. Een wederopstanding, ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden.

Om nu alles schade en drek te achten. Dus je hoeft niet meer voor je vrouw en je kinderen te zorgen? Ja, zeker wel. Maar Christus alleen is genoeg, want vrouw en kinderen kunnen je niet helpen. En je zult ook niet in vrede ontslapen met de belijdenis; ik heb de Hemel verdiend, want ik ben zo goed voor vrouw en kinderen geweest, zo eerlijk geweest in mijn leven hier op aarde....dat kan niet! En in dat licht zegt de apostel; 'Ik acht ook alle dingen schade te zijn in dat opzicht, om de haven te bereiken'. Want de haven kan ik met geen enkele lading bereiken, alleen in en met de Heere Jezus Christus. Het andere komt daar niet voor in aanmerking.

En nu is die uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere zo groot, dat het misschien wel eens pijnlijk is, maar het gaat ook gewillig op de dag van Zijn heirkrachten.

Met het oog op die Christus mag hij met innerlijke vrijmoedigheid alles loslaten.

Om nergens op te steunen. Om niet in zijn geschiedenis te gaan graven om nog een fundamentje te vinden. Maar om nu eens op Gods geschiedenis, op die enige Persoon, op Zijn werk gericht te mogen worden. Er staat; *om de uitnemendheid... het alles overtreffende.*

Het schip en de lading overtreffende. De alles overtreffende kennis van Christus Jezus, van die gezalfde Zaligmaker.

Die ons, hoe diep, hoe reddeloos, hoe uitzichtloos, op die weg die naar de dood helt ons onverwacht tegemoet treedt. Kennis, maar dan een kennis des geloofs.

Een kennis dat de Vader Jezus Christus gezonden heeft in de wereld.

Dat wil niet zeggen een soort intellectuele kennis dat je zegt; 'In Mattheüs zoveel vers zoveel staat dat en dat'. Nee, maar het kennen van de Heere Jezus in Zijn vernedering, in Zijn lijden en sterven, in Zijn overtreffende dierbaarheid, beminnelijkheid. Zodat inderdaad ook alles wel ingewisseld wil worden.

Tranen voor één kus van Jezus mond. *Alles is schade en drek.*

Want wij kennen ten dele en wij profeteren ten dele, wij zien door een spiegel in een duister raadsel.

Maar als Jezus nu zou komen en Hij zou zeggen; 'Wat wilt gij wat Ik u doen zal?' Dan zou hij zeggen; 'Heere, neem me alstublieft mee' Ja, maar je hebt toch nog een vrouw? Neem me alstublieft mee, en neem mijn vrouw ook mee, of zorgt U voor haar, en voor de kinderen, voor de gemeente en voor alles. Want U bent het leven. Bij U verstommen de stemmen van de spotters en honers, die moeten wijken. Bij U krijgt de zonde geen enkele kans, als U mij inneemt, helemaal,.. als U erbij bent Heere.

Ik acht alle dingen schade te zijn.

Dat moet je nu niet opvatten als een soort grootspraak. Terwijl we allemaal wonen, werken, leven, drinken en nog duizenden dingen meer van de Heere ontvangen hebben. Je moet niet denken, je hebt makkelijk praten. Dat hebben we zeker, we zijn mooi-weer christenen.

Als je denkt aan degenen die aan stukken gezaagd zijn. Maar daar loopt het nu niet over, het loopt hier over; ja gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere. Mijn Koning, mijn Regeerder, mijn uitzien, mijn Goël, mijn Zondevernieler. Ik kan zo laag, zo diep niet verzonken zijn, maar op de bodem van de ziel is Hij als het ware als een akker die wacht op de dauw van de hemel.

Want Hij weet wel wat er aan scheelt, Hij weet wel wat hij nodig heeft. Hij weet wel wat het heil is voor zijn ziel; 'Hier weidt mijn ziel met een verwonderd oog' [psalm 27:3] op de Heere Jezus Christus, op die betalende Borg en Middelaar, die ook opgestaan is uit de doden, mijn Heere. Ik zeg het u, door het geloof. Kan een mens dat dan zomaar zeggen? Uiteraard, dat kun je niet zomaar zeggen.

Maar ik zou zeggen, wie is dan de Heere? "Heere, andere heeren behalve Gij hebben over ons geregeerd, maar door U alleen gedenken wij Uw Naam" Mijn Heere.

Thomas zei ook, mijn Heere en mijn God. Hier zegt de man het ook, naar uitwendige banden, maar innerlijk in het bewustzijn: het heeft Gode belieft Zijn Zoon in mij te openbaren.

Ken je iets van de Heere Jezus?

Heb je weleens in alle ellende die we ons zelf aandoen, dat je eigenlijk toch een bedorven vat bent, dat je een oog kreeg op Hem. Wat is dat groot. Het kan thuis zijn, het kan ook in de kerk zijn, dat je gewoon door de Heere opgetild wordt. Dat Hij zegt: "Kijk, dit is mijn lieve Zoon, zie Hem eens, daar gaat Hij het land door". Dan verliest alles zijn gewicht, waarde, betekenis, Hij is waardevol, Hij is groot. Zodra de Heere ook in het leven van Paulus komt, wil het schip de haven bereiken, alles overboord. Weg farizeeërschap, weg steunen en leunen waar dan ook op.

Weg gerechtigheid die ik voor gerechtigheid hield en die mijn medebroeders zo hoog achtten, weg ermee, Christus alleen, Hij is het om Wiens wil wij alle dingen schade gerekend hebben, en nog. Er staat bij: om Wiens wil ik alle dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn.

Eigenlijk mag je het zo wel lezen: zoals nu een hond – het is een teruggreep op die honden, zoals zij nu in die drek bezig zijn, op die vuilnisbelt – af en toe wel eens een darm met drek toegeworpen krijgen, die hij opvreet, waar hij zich aan tegoed doet. Dat is afschuwelijk.

Er heeft een slachting plaatsgevonden, en dan worden die darmen naar de honden toe gesmeten.

Nu zegt Paulus eigenlijk: om Wiens wil ik al die dingen, alles wat ik maar bij mag brengen, hoe goed het in en op zichzelf ook mag zijn, maar bij de Heere Jezus vergeleken is het niets.

Moet het als grond, als lading van het schip op weg en reis naar de eeuwigheid, als lading overboord. Want alleen met Vaders Zoon, met Zijn gerechtigheid, met Zijn heiligheid kan ik binnen komen, anders nooit. In dat licht gezien is het schade en drek, want ik ga ermee ten onder.

En in het licht van Gods heiligheid zijn mijn deugden ondeugden.

Om Wiens wil, anders kan het niet. Je kunt het niet om jezelf doen.

Je kunt het niet doen omdat je de wet zo goed begrijpt. Want dan koester je al die dingen.

Je koestert die lading, je bindt het met touwen vast. Dat, als er wat gebeurt, dat er toch niets overboord zal slaan, zo zijn wij bezig. Wij willen vasthouden wat wij hebben.

Maar als het noodweer komt, dan nog niet direkt om het noodweer, maar om Diens wille, Die wind en storm gebiedt om ons te ontdekken, alles overboord.

Dat is toch wel mooi? Ja, dat is allemaal wel mooi. "Moet dat ook overboord?" Ja, gooi maar overboord. Werp weg als enig betrouwen voor de eeuwigheid. Want het kan het niet zijn, dat is Gods welbehagen nooit geweest. Alleen die waarheid kan ons hart vervrolijken, dat Christus alleen onze gerechtigheid is. En dat we alleen met Hem en in Hem voor God rechtvaardig zijn, en zalig zullen worden. Want als de storm komt dan moeten de touwen weer los gemaakt worden, en de lading overboord. En de sprake wordt: wat wilt Gij dat ik doen zal. Of: O God wees mij zondaar genadig. Daar kan een mens nu nooit komen uit zichzelf, maar de Heere doet het.

En om Zijntwil gaan we al die dingen schade rekenen, en drek te zijn, om Christus alleen te mogen gewinnen. Weg ijdel vertrouwen, weg ijdele steunsels zegt dan de ziel, ge kunt mij niet bedriegen.

Want ik weet dat in mij, in mijn vlees, geen goed woont. Maar Christus is alleen mijn enige Goed.

Niet om als velen anders te wandelen, om dat te misbruiken.

Want ik ben een misbruiker, om met eerbied gesproken die drek zelf op te gaan eten of me er als een

hond aan tegood te doen, zo niet. Integendeel! Dat is de strijd, dat is het uitzien, om geheel en al door Hem in beslag genomen te zijn, te worden. Dat er geen centimetertje meer over blijft voor de vorst der duisternis, voor het ongeloof, voor eigen ik, zin en wil.

Daar kom je nooit langs de wet, nooit door je eigen gerechtigheid. Maar alleen om als een ledige zondaar met Hem vervuld te worden. Paulus was daar nog niet, tenminste, het is nog niet af.

Later zegt hij; ik jaag er naar, die uit – opstanding uit de doden.

Dat het schip geheel en al vol is van Hem, het einddoel.

Maar hier staat; dat ik Christus moge gewinnen, en tegen mezelf zeggen; “Nee zotte zondaar, het zit wel niet goed bij je, maar houdt er rekening mee, God weet en ziet alle dingen.

Er is geen andere weg zondaar“. Je bent misschien half onverschillig geworden, half weggezonden in allerlei dingen, en de duivel wil je verscheuren. Hij wil ons allemaal wel verscheuren.

Maar geef de duivel geen plaats, sta af van ongerechtigheid. Werpt uw lading erbuiten en ge zult zien dat waar Christus de Heere de troon beklimt, die Hem alleen toekomt, daar zult ge ook ervaren dat Hij uw vingers onderwijst ten strijde. Dat Hij het doet.

We laten de rest van het vers rusten.

En in Hem gevonden worden. Calvijn vertaalt meen ik ongeveer: En Hem vinden.

Die trekt een verband met verliezen, weg, en Hem vinden.

Maar dat is ook goed hoor; en in Hem gevonden worden. Want nu moet je eens kijken, ik wil God in mij vinden. Ik wil gerechtigheid in mij vinden. Ik wil heerlijkheid en heiligheid in mij vinden, dat is heel mijn leven. Dat was Paulus leven, om in zich te vinden. En dan is dit een schone vertaling als er staat; en in Hem gevonden worden. Nu vind ik het niet meer in mijzelf maar ikzelf wordt gevonden in de Heere Jezus Christus. Dat staat zo lijdzaam, zo troostrijk.

Dat als straks die rechtvaardige Vader kijkt, en Hij kijkt heden al, en die heilige wet die Hij de sterveling zet, als die zich opmaakt om ons te onderzoeken, dat we er dan niet meer zijn in onszelf, met onze lading. Maar dat het lege schip in de Middelaar binnen gevaren mag zijn.

“Waar is hij”, zegt de wet.

“Waar is hij”, zegt het recht, hoe is het met hem? En ze kijken onderzoekend rond. Hij is er niet.

Hé ... daar is hij, in het bloed, in de wonden, in de Heere Jezus Christus. “O,.. dan is het goed” zegt de wet. “Dan zegen ik je, want je hebt alles wat je moet hebben. Alsof je zelf alles volbracht had wat Christus voor u volbracht heeft” En de rechtvaardige Vader zegt; “Daar heb IK nu Mijn welbehagen in. Met dat lege schip in de Zoon Mijner liefde, in Zijn Middelaarshart in de eeuwige haven thuishoort”. En in Hem gevonden worden. De stormwind is gekomen, de slagregens gevallen, de stukken vlogen om je oren. Maar het lege schip kwam in de haven der behoudenis veilig binnen. En er werd gezongen; God is krachtelijk bevonden een hulp in benauwdheid. Want in de Heere, de Heere, zijn uitkomsten zelfs midden in de dood. Het is allemaal even gebrekkig. Maar ik hoop dat we er allemaal iets van mochten verstaan, en dat je er ook een beetje blij mee wordt. Dat je zegt; “Ja Heere, dat weet U, want dat was Uw eigen werk. Als ik U maar mag kennen, U mag toebehoren. Van U gekend mag zijn, dat is het leven”. Dat de Heere uw ziele vertrooste. Dat ge eenmaal niet gevonden wordt als een vol schip dat met lading en al schipbreuk lijdt, maar als een leeg schip waar Hij aan boord komt die zegt; “Ik zal al uw schatkamers vervullen” Amen

Gebed.

Heere, het is alles zo groot en zo wonderbaar, maar wil er ons iets van leren. Want alles roept ons toe dat we nooit meer zalig kunnen worden. Dat het voor eeuwig verloren is. Heere, laat het dan juist tot een troost mogen zijn in alles wat ons wedervaart. Want dan zal gewis door alle ellende heen een glimlach doorkomen. Dan zal het zijn; mij aangaande, mijn voeten waren uitgeweken, mijn treden uitgeleden, maar waarlijk God is mij goed. O lieve Heere, dat zou zijn tot eer van Uw heilige Naam, en tot blijdschap van ellendige zondaren. Wil dan neerzien van Uw hoge hemel op dit nietige aards gewemel in Christus Jezus onze Heere... Amen.